

lem, at der ikke mindre i Landsstinget end i Folkethinget nu i en lang Række af Aar, lige siden 1848—49, er vilst Sjælland megen Velvillie. Jeg veed, at der er en levende Følelse hos os Alle af, at dersom vi skulle vinde noget af det Land tilbage, som vi have tabt, maa det være ved at opbygge Sjælland, ved at opbygge de Landstrækninger, som ere modtagelige for en større Production, end de hidtil have haft, og jeg veed ligeledes, at der ikke har været nogen Minister siden 1848, som ikke har haft en levende Følelse af, og som ikke, Enhver efter sin Opfattelse, har stræbt efter, at der ved Communicationsvæsenets bedre Ordning tilveiebragtes Betingelserne for Sjællands Opkomst, fordi denne Landsdeel, ibetmindste en Deel af den, deels er lidet begunstiget af Naturen og deels i Absolutismens Dage har været temmelig stedmoderligt behandlet. Egeoverfor disse Betragtninger har det derfor undret mig, at heller ikke denne lille jydsk Jernbanelov kunde komme igjennem, uden at den har været modtaget af de samme store statsøconomiske Foredrag imod Jernbaneanlæg i Sjælland og de sædvanlige statsøconomiske Indvendinger imod Udviklingen af det jydsk Jernbanelov i Forbindelse med en mørk Skildring af vore Finantsforhold, som synes uforanderligt at høre til, hver Gang der foreligger en Jernbanelov for Sjælland. Jeg har undret mig derover, fordi det ikke er længere siden end ifjor, at vi ved en anden Leilighed hørte en Skildring af vore finantsielle Forhold, hvorved de fra den ene Side, nemlig Regjeringens, blev fremstillet som meget mørke, men fra det ærede 8de kongevalgte Medlem (Andræ) blev fremstillet som meget lyse, og det forekommer mig i det Hele, at disse finantsielle Opgjørelser veyle meget i Indhold efter de Sager, paa hvilke de skulle anvendes. Jeg har derfor den Tro, deels at det ikke er saa farligt som det synes, naar vi faae en saadan meget mørk finantsiel Opgjørelse, som er givet i et bestemt Diemed, og hvori det hedder sig, at vor Finantsstilstand er meget sørgelig, deels at Opgjørelsen, selv om den maatte være nok saa fint, nok saa correct affattet, dog maaskee ikke fremviser saa lys en Udsigt, som den burde, dersom Posteringen var rigtigere, og dersom ikke netop den, som havde forfattet den, havde været overbevist om,

at han burde bevise, at vore finantsielle Forhold vare saa sørgelige, at den foreliggende Lov ikke burde fremmes. Jeg troer, at det kommer meget an paa Posteringen, og derpaa havde vi ogsaa i forrige Session et stærkt Beviis, idet der dengang mellem to høist udmærkede Finantsmænd her i Salen, nemlig den høitærede Finantsminister og det ærede 8de kongevalgte Medlem, var en lille Forstjæl i Opgjørelsen af Beholdningen af Reservecapitalen af 8 til 10 Millioner. (Andræ: 29 Millioner!) Godt, jeg accepterer denne Indrømmelse, at Forstjællen kun var 29 Millioner. Jeg antager altsaa, at naar Posteringen blev gjort paa en anden Maade, vilde vi maaskee kunne have faaet et mindre mørkt Billede, og i det Hele taget troer jeg ikke, det kommer an paa saadanne Opgjørelser i bestemte Diemed, men at det i Særbeleshed ligeoverfor Spørgsmaalet, om der er Evne til at opkjøbe de Obligationer, som skulle udstedes, meest kommer an paa, hvilken Formuestilstand der er i Landet. I saa Henseende kan jeg henvise til vore Sparekasserebetragtninger, som vise, at der ikke er lidet Trang til at faae Penge sikrede selv mod 4 pCt. Jeg har derfor heller ikke ladet mig forstrække i min Overbeviisning om, at dette Lovudkast bør gennemføres, ved de store Skræmmebilleder, der atter i sidste Møde bleve opstillede, og som skulle vise os, at dersom vi vedtog denne Lov, maatte der atter paalægges en extraordinair Skat, eller derved at det ærede 7de Medlem for Kjøbenhavn endogsaa stillede i Udsigt, at vi ved Udstedelsen af den Masse Obligationer, som Jernbaneanlægget krævede, maaskee kunde bevirke en Obligationsskatterot, ligesom vi tidligere kom til en Seddelbankerot (David: Det har jeg aldrig sagt.) Jeg beder om Forladelse, hvis jeg har misforstaaet det ærede Medlem, men saaledes lød det for mine Øren. Hvad nu den extraordinaire Skat angaaer, som stilles i Udsigt, har jeg en stærk Tro paa, at vi ville faae denne Skat, dersom vi ikke faae det amerikanske Guld, hvad enten vi vedtage denne Jernbanelov eller ikke. Dersom vi vedtage denne Jernbanelov og ikke faae de amerikanske Penge, men heller ikke vedtage Loven om extraordinaire Bevillinger til Forsvarsvæsenet, da kunde vi